

Kvinder i Krigen.

Af

Ida Falbe-Hansen

II.

En af de ejendommeligste Skikkelser i hele Krigen var Kvækerinden Mrs. *Bickerdyke* — eller „Moder Bickerdyke“, som hun blev kaldt. — Hun var Enke, mellem fyrretyve og halvtredsindstyve Aar, med to Børn og fem Stedbørn, da Krigen brød ud. Hun meldte sig strax og blev snart lige saa bekendt for sin utrolige Raadsnarhed i de vanskeligste Øjeblikke, og sin aldrig svigtende Omhu for de syge Soldater, som for sin Sikkerhed og sin rappe Afvisning af dem, der vovede at forstyrre hende i denne hendes Gjerning — hvem de saa end var.

Ved det allerførste Hospital, hun kom til, var Lægen en meget dygtig Mand, men saa drikfæddig, at han svirede sammen med Sygepasserne Dag og Nat. Dette vilde Mrs. Bickerdyke ikke taale, og hun kom da strax paa Krigsfod med Lægen; han vilde vise hende bort fra Hospitalet og truede med at sætte hende ud med Magt. „Sætter De mig ud af Døren, saa kan De være rolig for, at jeg kommer ind ad Vinduet“, svarede hun, „og Patienterne skal nok hjælpe mig med det“. Lægen vidste, at hun havde Ret i det, og lod hende i Ro. — Sin værste Nød havde hun med Sygepasserne, der stjal som Ravn af de Klæder og Fødevarer, der blev sendt til de syge.*) En Dag traf hun saaledes en Sygevogter med en ny smuk Slobrok og flere andre flunkende ny Klædningsstykker paa. Hun stansede ham uden videre, og i Patienternes Paasyn trak hun gan-

*) Senere Anmærkning. Det vil vel gaa de fleste Læsere her, som det gik Oversætteren — man vil uvilkaarlig spørge, om dette dog ikke er en altfor haard Beskyldning. I de interessante Breve fra 1864 af Pastor N. L. Fejlberg, som i den sidste Tid er bleven offentliggjort i „Museum“, vil man imidlertid finde ganske lignende Anklager mod Sygepasserne. Den tyske General og Læge og den danske Præst ere enige om at erklære, at „Lazaretoppassere ere Gavytve eller blive det snart“, og fortælle lignende Historier som de ovenfor gengivne. (Mus. 4. Hefte S. 246).